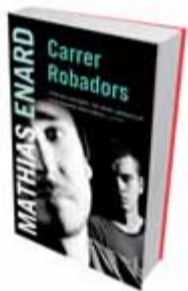

Un marroquí com nosaltres

Mathias Enard
va néixer a la
localitat francesa de
Niort el 1972
ROBERT RAMOS

**CARRER
ROBADORS**
Mathias Enard

Traducció:
Mercè Ubach
Editorial: Columna
(Barcelona, 2013)
Pàgines: 314
Preu: 21,90 euros

Mathias Enard està de moda. Busca temes actuals, fa més enumeracions que descripcions, les reflexions dels protagonistes no interfereixen el relat d'esdeveniments, escriu a base de frases juxtaposades o coordinades, ordenades en capítols curts o que semblen curts. També els escenaris són atractius. A *L'alcohol i la nostàlgia*, l'escenari era el Transsiberià: el protagonista acompanyava les cendres del cadàver d'un seu company per tot Rússia. El mateix pretext que a *Mentre agonitzo*, de William Faulkner, però amb un sol punt de vista i modernitzat. Tot i aquesta coincidència, molts comentaristes convertits en crítics van compararlo només amb autors russos. Què hi podem fer?

A *Carrer Robadors* l'escenari es reparteix entre Tànger, Marràqueix, Algesires i Barcelona, amb incursions, gràcies a un mariner gran que es fa amic de Lakhdar, el narrador-protagonista, a llocs més exòtics d'Àsia. Enard sap molt bé quines cartes juga i les juga bé. De tant en tant, hi trobem algunes frases en àrab com a *L'alcohol i la nostàlgia* en trobàvem en rus; també, algunes referències literàries o alguna cita. Per exemple, una de Mahfuz: "Érem a l'abril, el mes de la pols i de les mentides."

Carrer Robadors és una novel·la efectiva, potser no sigui de les que atrapen, però sí de les que vénen de gust llegir. Hi ha el rerefons de la *primavera àrab* –al Marroc i, sobretot, a Tunis–, també dels indignats de la plaça de Catalunya de Barcelona a la tercera i última part. Hi ha una anticipació, en què Lakhdar

critica el Barça. Qui no ho fa? També critica "la dreta nacionalista". De l'esquerra o de l'independentisme, en canvi, res de res. Amb el català, un xic més de respecte. Tot és, doncs, políticament correcte, apte per a molts dels ciutadans del món.

Lakhdar no sabrà mai amb certesa si Bassam i els altres amics seus són terroristes islàmics: ell no. Ell és només un musulmà practi-

cant moderat, obert a Europa, sensible, lluitador, marginat, intel·ligent, un xic rebel i enamorat d'una catalana. A qui no cau bé un personatge així? Com que Enard posa el relat al servei dels esdeveniments, en alguns moments voreja la inversemblança: Bassam i Lakhdar coneixen casualment Judit i Helena, dues noies catalanes, justament la nit que Lakhdar ha enganyat Bassam i li ha fet creure que ha quedat amb dues estrangeres. Dies més tard, aquestes noies van a Marràqueix. Hi ha un atemptat terrorista just a la plaça on són. A Marràqueix, també hi retroben casualment Bassam. Mesos més tard de no saber-ne res, Lakhdar comença a rebre correus de Bassam. Aparentment sense cap motiu. Fins que apareix. Les planes més dures, però, són quan passa l'estret i treballa amb Cruz, un home que trafica amb cadàvers.

Carrer Robadors és un llibre àgil. Algunes poques frases despunten com icebergs. Potser no sigui el primer cop que les llegim, però segur que ve de gust retornar-hi: "Un no recorda mai res de res, o no de veritat; amb el temps els records es reconstrueixen en la memòria".

Aquestes frases agraden com agrada el que ens explica Enard, perquè *Carrer Robadors* és un llibre intel·ligent i ràpid i palpitant, tal com van dir a *Le Point* i tal com ens recorden a la portada. Però no m'ha semblat tan profund com també van dir. Jo diria que no va al fons. La majoria podrem continuar surant en les nostres aigües més o menys progressistes i més o menys plàcides. *

REVISTA JOSEP SANTESMASES I OLLÉ

'Mirmanda', la revista de l'(a)frontera

Mirmanda és una revista anual de cultura editada per l'associació del mateix nom ubicada a banda i banda de l'Albera. Dirigida per Òscar Jané (UAB) i Joan Peytaví (UPVD), amb set números al carrer és una aposta valenta, intel·ligent i necessària que pretén establir unes conductes de relació cultural fluïdes sense brolla mental que impedeixi les relacions entre el nord i el sud de la frontera estatal.

Intel·ligent també en les propostes temàtiques que configuren cada número. En aquest darrer, tracta "una qüestió de país" com defineix el subtítol de la proposta: *Els pieds-noirs catalans*, que afecta diversos territoris de parla catalana, la Catalunya del Nord, el País Valencià i les Illes.

Diversos articles per analitzar el fenomen de l'emigració a Algèria i el seu retorn o repatriació a partir de la independència, el 1962. Històries conegudes en alguns casos o no tant en molts altres, que en els darrers anys han estat objecte d'estudis molt acurats, i que ens retornen la duplicitat dels processos migratoris tenint com a epicentre les terres colonitzades nord-africanes.

Mirmanda ha sabut treure suc de les realitats polítiques i administratives molt diferents que s'han anat configurant i consolidant des del Tractat dels Piri-

**MIRMANDA
REVISTA
DE CULTURA**

Editorial: Mirmanda
Pàgines: 129
Preu: 12 euros

neus. Per exemple en el número anterior, *República sense 'République'* des de les realitats històriques republicanes tan diferenciades, però també abordant el pensament republicà del segle XXI a Europa. O quan ha regirat el concepte de la frontera en el número 3 *Pensar l'(a)frontera*, o quan ha trenat concepcions de futures oportunitats històriques que s'aferren ja en el present, en els números 2 i 5: *Territoris de l'art i Economia i turisme. Construcció d'un espai nacional*.

Ens calen revistes d'ara i aquesta n'és una. *